

Презъ клонитѣ надничаха ивици гжста синева и топли, розови облаци. Шумътъ на глотитѣ все повече почна да се отдалечава. Цѣлата гора затихваше окжпана въ златенъ прахъ и таинственъ шѣпотъ. Мария спрѣ за мигъ и се послуша.

Леко се чуваше само шумоленето на жълтата и червена шума, подъ копитата на коня, ромона на пѣнеститѣ потоци, които подскачаха отъ камъче на камъче въ скали-стата долчинка, която пресичаше гората отлѣво. Тя слѣзе отъ бѣлия жребецъ, седна връзъ една мѣхеста скалиста издадина, подъ могъщата сѣнка на едъръ ширококло-нестъ джбъ, подпрѣ брадата връзъ облегатата си на колѣ-ното ржка.

Самотата и тишината ѝ бѣха по-любими отъ неспир-нитѣ смѣхове и глѣчъ на ловджийкитѣ, отъ дръзкитѣ задявки на момцитѣ.

И отново въ душата ѝ избликна нестихващата скръбъ, тихото отчаяние, което се таеше дори и подъ най-сърдеч-нитѣ смѣхове. Тя бѣ сама въ свѣта. Ето и Белослава вече я отбѣгваше, увлѣчена отъ новото си чувство. Иоанъ-Асѣнъ и Александъръ бѣха далече. Нѣмаше другари. Майка си не помнѣше. А баща ѝ...

Сърдцето ѝ се счупи. Непреодолимо хълцане избухна въ гърлото ѝ. Съ внезапно движение тя отпусна чело връзъ преплетенитѣ си прѣсти.

Нѣкакъвъ лекъ шумъ я накара да трепне, да поднесе рога до устнитѣ си. Песоветѣ наскачаха, наостриха уши. Ала преди още да изсвири, преди да се окопити, на петъ стѣпки отъ нея мина въ лудо бѣгство огроменъ глиганъ. Едрото му тѣло чупѣше клонитѣ, мачкаше тревитѣ, оста-вяше дия сръдъ храститѣ.

Глиганътъ гоненъ отъ царя и глотата му!

Вѣтърътъ вѣеше по посока на дивото животно, което не бѣ могло да подуши неочакваната човѣшка близость. Мария се метна като мълния на коня си, бодна го, по-литна въ бръзъ галопъ подиръ звѣра. Съ снишени до зе-мята муцуна, хъртоветѣ сочеха като стрели диритѣ му,